

Kivaghy Krisztián

Nagy Antal esete a járvánnyal
avagy a pesti kapualjak titkai

Kivaghy Krisztián

Nagy Antal esete a járvánnyal

avagy a pesti kapualjak titkai

BBS-INFO Kiadó, 2021.

Minden jog fenntartva! A könyv vagy annak oldalainak másolása, sokszorosítása csak a kiadó írásbeli hozzájárulásával történhet.

A könyv nagyobb mennyiségben megrendelhető a kiadónál:
BBS-INFO Kiadó, www.bbs.hu Tel.: 407-17-07

E-book ISBN 978-615-6364-03-6

Kiadja a BBS-INFO Kft.

1630 Budapest, Pf. 21.

Felelős kiadó: a BBS-INFO Kft. ügyvezetője

Nyomdai Munkák: Biró Family Nyomda, Budapest

Felelős vezető: Biró Krisztián

K. doktor, osztályos orvos, osztályvezető-helyettes odalépett Nagy Antal 62 éves beteg ágyához:

– Anti bácsi most egy kicsit haza kell mennie, egy kicsit elhalasztjuk a műtétjét, – csak néhány hétig.

Anti bácsi bár már hallott mindenféle susmogást, pletykát, mégis meglepődött, sőt megijedt, erre a közlésre.

– De úgy volt, hogy holnapután műtenek, tudja doktor úr, ez már amúgy is hónapokig húzódott. Három hónapig vártam a műtétre. És azt tetszett mondani, hogy most már nem lehet halogatni.

– Tudom Anti bácsi, de tudja, most helyzet van, beütött ez a covid járvány. De nem lesz baj, egy-két hetet tud még várni az a vékonybélben levő fekély.

– De hát fáj és hányingerem van, ... enni sem nagyon tudok – mondta Anti bácsi kérlelő hangon.

– Tudom Anti bácsi – mondta K. doktor magára erőltetett mosollyal és optimizmussal – ne aggódjon, nem lesz baj, menjen nyugodtan haza, majd adunk jó kis fájdalomcsillapítót, meg gyógyszereket. Valószínűleg két hét múlva visszajöhet. Akkor hát hazamegyünk, ugye Anti bácsi? Máris kezdhet öltözni – fejezte be K. doktor a mondandóját, búcsúzóul még megpaskolta Anti bácsi vállát.

Anti bácsi, Nagy Antal pedig szomorúan ugyan, de belegyezett, mert nevével ellentétben szerény em-

ber volt, szófogadó, szabálykövető életet élt világele-
tében.

Két nappal korábban:

F. doktor a sebészet vezetője és főorvosa, magában
dúlva-fúlva jött ki az igazgatói eligazításról.

Azonnal magához kérette K. doktort, a helyettesét,
jobb kezét.

– Ez nem igaz, öregem – vágott bele F. doktor, és
szokása szerint idegességében ingatta fejét – a kuple-
ráj ehhez az egészségüghöz képest kaszárnya. Há-
rom nap alatt 2800 ágyat kell a kórháznak felszabadí-
tani, minket neveztek ki az egyik járványkórháznak.
Országosan 30 ezer, vagy még több ágy falszabadítá-
sáról van szó, ha jól emlékszem. De várjál, nincs vé-
ge, nekünk, a mi osztályunknak, a sebészetnek is 67
szabad ágyat kell abszolválnunk.

– Na ne, hogy a fenébe? Ez képtelenség. Nem le-
het reklamálni?

– Kinél, kinek, és minek? Azt hiszed, ezek bárkit is
meghallgatnak? A kórház-igazgatót sem. Ez van,
parancs és kész.

– Valakinek azért kellene szólni, mert így műtétre
váró betegeket kell kirúgni. És egyébként is, mi a jó
büdös lófásirtért kell ennyi ágyat, ... 30 ezret a jelen-

legi helyzetben felszabadítani. A bűdös életben nem lesz ennyi covidos beteg.

– Nem lehet szólni, ez van. Mennyi szabad ágyunk van?

– Nagyjából harminc. És van még vagy 10 ember, aki műtét után vannak, de talán egy-két nappal korábban tudjuk őket hazaküldeni.

– Nem lesz ebből baj?

– Ki tudja, talán nem. Nagyobb baj, hogy így is 27 viszonylag halaszthatatlan műtetre várót kell hazaküldeni. Az otthonápolás persze nyista.

– Megcsinálod ezt, – mármint kiválasztod, aki leginkább halasztható?

– Hát felettébb nem szívesen, a felelősség pedig a miénk lesz.

– Igen, ez van.

K. doktor pedig nekiállt, hogy kiválassza a betegeket, ahogy mormogta magában, a „halálra ítéltet”.

Másnapra kész volt a lista K. doktor, pedig szépen ment sorba. Azután elért Dobos Erzszi nénihez.

– Erzszi néni akkor egy kicsit hazamegyünk, jó?

– Jól van fiam, csak fölhívom a fiam, tudja ő a kezületi alpolgármester.

– Ne hívja fel Erzszi néni, majd keresünk valamilyen megoldást.

Aztán elért Lakatos Andráshoz, ő így reagált:

– Hát azt nem ajánlom, doktor úr, nekem mindegy, de tudja milyen gizda a családom – mondta rekedtes zsíros pihegő hangon – ezek bejönnek, – ha baj lesz, bejönnek.

– Jól van Lakatos úr, még körülnézek, hátha talá-lunk megoldást.

Utolsók között ért el, Murányi Gézához.

– Doktor úr, mi ezt nagyon nem szeretnénk, ... ezért is adtunk a hálapénzt, tudja emlékszik. Egyik rokonom egyébként újságíró.

– Remélem nem fenyeget? – kérdezte K. doktor.

– Nem dehogyis, csak hangosan gondolkodtam.

– Na jól van, majd meglátjuk.

Mivel három ember kiesett, így került a kiválasztottak közé, többek között Nagy Antal. Pedig Anti bácsinak valóban aktuális, sőt sürgős lett volna a mű-tét. De K. doktor nyelt egy nagyot, és hazaküldte.

Anti bácsi szép csendesen magában sziszegve a fájdalomtól elkezdett öltözni.

Kinga nővér már közel sem volt olyan türelmes, mint K. doktor.

– Anti bácsi itt a ruhája, igyekezzen, mert még át kell húzni, ... nem kap mentőt, haza tud maga men-ni, ugye nem lesz baj. Jobban jár, ha gyalog megy.

– Nem lesz baj – sóhajtotta maga elé Anti bácsi.

Így aztán Anti bácsi kénytelen volt gyalog, illetve busszal, villamossal hazamenni. Pontosabban hazavánszorogni, vagy hazabotorkálni. Mert hastáji fájdalmai voltak, szédült, émelygett, gyenge volt.

Amikor görnyedten, jó öreg aktatáskájával a kezében megállt az előszobában, Rózsi néni, összecsapta a kezét:

– Édes fejem, veled meg mi van? Hogy kerülsz ide?

– Ez van – mondta Anti bácsi, a gyengesége miatt is nagyon halkán, szűkszavúan – hazaküldtek a járvány miatt.

– Jól van, jól van, csak ülj le, mindjárt megcsinálom az ágyacskád, húzok neked tiszta cihát.

– Nem kell, csak lefeküdnék.

– Jól van, segíték, de miért nem szóltál, hazahoztalak volna. Csinálok neked pipi levest jó?

– Nem tudtam, nem kérek, fáradt vagyok.

– Feküdj le édes fejem, pihenj, én pedig betelefonálok, kiveszem a szabadságom.

Hazaérkezése utáni első napokban, első héten Anti bácsi egyre rosszabbul érezte magát.

Fokozódtak a hastáji fájdalmai, általában tompán kezdődött, de aztán átment görcsös állapotba, nyilallt markolt, szétsugárzott, hidegrázás kísérte.

Ilyenkor Anti bácsi bevette a következő meglehetősen erős fájdalomcsillapítóját, ami ideig-óráig elviselhetővé tette a fájdalmat, de aztán újra kezdődött. Az émelygés is erősödött, naponta egyszer-kétszer hányt.

De nem panaszkodott csak csendesen forgolódott nyöszörgött az ágyába, ha rátört a görcs, akkor csak arra tudott figyelni, akarta, vagy sem, de ilyenkor számolta a perceket – mikor múlik el.

„Rosszul érezte magát, fájt neki.” Persze mind-ezek szavak, az érzéseket, érzelmeket nem lehet leírni. „Úgy hullnak eléd ezek a szavak, mint alvadt vérdarabok” – írta a költő.

Étvágya persze nem volt, hiába főzött minden második napon Rózsi tyúkhúslevest, abból sem tudott enni. Bár néhány kanálnyit mindig magába erőltetett, de csak Rózsája kedvéért. Lassan kiapadt az életereje. De más is elfogyott kihűlt benne. A világ jóságába és rendezettségébe való hit. Eddig úgy voltak vele, Rózsi és ő, hogy persze vannak bajok, problémák, de a világ azért alapvetően mégis egy rendezett, logikus és kedves hely.

Ez az érzés, remény, ha nem is tudatosan, de lassan kihűlt benne. Ahogy Rózsiból is, hiszen szimbiózisban voltak. De már ez is felbomlott, Rózsi sem tudott erőt-reményt adni édes fejének, ez is zavarta.